

Jak Poselství přijímat.

Pozemský člověk dělá **jednu** velkou chybu, když usiluje o duchovní vědění: Chtěl by se skokem snažit vpřed, místo aby v klidu a s bezpečnou jistotou šel krok za krokem. Sotva postřehl nějaký podnět, který ho chce obrátit k hledání duchovních hodnot, tak se již ptá také po posledních věcech, které jsou daleko nad možností chápání lidského ducha.

Tím se již předem učiní neschopným něco přijmout. Zmaten, sklíčen brzy upouští od hledání. V jeho duši dokonce nezřídka vystoupí zášť a on se posmívá, vysmívá a tupí jiné hledající, vůči nimž vystupuje nepřátelsky. Avšak toto nepřátelství má skutečný základ v pocitu tísnivého poznání, že sám nebyl schopen nalézt v duchovnu hodnoty. **Vědomí jeho bezmocnosti** mu dává stát se nepřítelem, k čemuž se přidruží závist a zloba.

Kdo se posmívá, nemá převahu, nýbrž je jen roztrpčen. V posměchu a výsměchu spočívá otevřené přiznání vlastní nedostatečnosti, vlastní slabosti, neschopnosti vůči věci, k jejímuž porozumění schází posměvači schopnost chápání. Nebo je to závist, která z něho mluví. Závidí to, že někdo jiný může pochopit něco, co jemu samotnému zůstává nevysvětlitelné.

I to je zvláštností lidského ducha, že mu posměch a výsměch schází tam, kde on se domnívá být více vědoucím. Je-li skutečně přesvědčen o svém vědění, tak mu schází každý popud k nevráživosti a nepřátelství.

I strach může však přivést lidského ducha k tomu, aby byl

nenávistný. Především strach, že klesne ve veřejném mínění, strach před zveřejněním toho, že jeho doposud tak na odiv stavěné vlastní vědění bylo otřeseno věcmi, které **on** sám není schopen následovat nebo následovat nemůže, aniž by své dosavadní domnělé vědění označil za nedostatečné, pokud ne falešné.

To je ovšem pak ten **nejhorší** důvod pro lidského ducha k útokům, k posměchu a výsměchu, ba dokonce k nejdopornějšímu způsobu boje, který se nezalekne před lží a pomluvami a nakonec také přejde k násilí, pokud úspěchu nelze dosáhnout jinak.

Tak je tomu v malém, jakož i v největším. Čím větší vliv má člověk se svým domnělým věděním na spolubližní, čím větší vědomosti tito měli o tomto domnělém vědění, tím energičtěji se bude vždy uzavírat novým poznáním, přicházejí-li z neznámé strany, a tím zoufaleji bude také proti nim pracovat.

Tak mnohý pozemský člověk by se rád novému vědění otevřel, i když stojí proti jeho dosavadnímu domýšlivému a falešnému domnělému vědění, pokud by jeho staré názory nikdo neznal.

Pokud však bližní o nich vědí, pak nedovolí mu jeho ješitnost přimknout se k novému vědění, které mění to jeho, protože by tím přece dokázal, že doposud šel falešně. Následně je odmítá, mnohdy i proti vlastnímu nejvnitřnějšímu přesvědčení, které mu často působí těžké chvíle!

Ve zbabělosti pak hledá libozvučných slov, která mají zakrýt jeho ješitnost, a mudrující rozum mu v tom pomáhá. Nechá ho důstojně vysvětlit, že cítí odpovědnost vůči těm, kteří ho na

jeho cestě doposud následovali. Z „lásky“ k jiným odmítá nové vědění, aby se nerozšířil neklid v onom míru, který duše jeho věřících našly v dosavadním myšlení.

Odsouzeníhodní pokrytci, kteří takto mluví; neboť jejich nadmíru velebený mír je jen **spánek**, který lidského ducha drží v poutech a zabraňuje mu, aby se hýbal podle Božího zákona pohybu, aby se duch rozvíjel, aby jeho záchvěvy vzrostly k letu do světlých výšin, kterým musí ve svém spánku míru zůstat vzdálen!

Avšak takovýmto škůdcům Božích zákonů mnozí lidé rádi nadbíhají, protože pohodlnost, kterou učí, je pro líné lidské duchy tak vábivá! To je ta široká cesta veškeré pohodlnosti k zatracení, do oblastí rozkladu. Ne bez účelu poukazoval Syn Boží Ježíš tak často na tvrdou, kamenitou, úzkou cestu k výšinám a varoval před širokou cestou pohodlnosti! On jen příliš dobře znal zahálčivou lenost těchto lidských duchů a vábení luciferských trabantů, kteří využívají této slabosti!

Člověk se musí hýbat, pokud chce dojít ke světlým výšinám. Ráj ho očekává, avšak sám nesestupuje dolů, pokud k němu neusiluje. Avšak usilovat neznámá jen na to myslet, o to prosit a žebrot, tedy to, co nyní děláte, usilovat znamená **jednat, pohybovat se**, abyste tam došli!

Lidé se však jen doprošují a domnívají se, že budou ještě vzhůru vyneseni těma rukama, které kdysi nenávistně probili hřeby! Jest a bude vám všem ukázána jen **cesta**, vy lenoši, jít musíte vy sami! O to se musíte již vy namáhat.

Jak často to Kristus říkal, a přesto věříte, že vám budou beze všeho hříchy odpuštěny, bezprostředně, pokud vy jen o to

poprosíte. Vy žijete podle **svých** přání a žádostí a ještě žebráte, aby se vám k tomu dostalo Boží pomoci. Avšak očekáváte tuto pomoc opět jen v **té** formě, kterou **vy** chcete, stanovujete v tom tedy dokonce ještě podmínky.

Lenost a domýšlivost, kamkoliv pohlédnete. Nic jiného. Také **to** je duchovní lenost, když v prvních počátcích duchovního probuzení se již skokem ptáte po posledních věcech. Tím chcete jen na začátku vidět, zda se vám vyplatí jít cestou, která vyžaduje námahu. Vždyť nevíte, jak směšně stojí člověk s takovými otázkami před tím, kdo mu může poskytnout odpověď. Neboť takové otázky mohou být objasněny jen skrze toho, kdo vědomě přichází shůry, který v pro vás posledních věcech byl, které jsou však ve skutečnosti prvními, a nesmí být nazývány posledními.

A kdo přichází shůry, ten však ví, že ani jediný lidský duch nemůže tyto věci také jen tušit, tím méně je schopen **vědomě** je přijmout do sebe.

Přinesl jsem vám Poselství, které pozemští lidé potřebují, pokud chtějí přijít duchovně vzhůru! Pohled'te do něj jen správně! V nejlepším případě je však shledáváte krásným ... a ptáte se ihned po věcech, které přece nebudete moci nikdy pochopit. Proto vám také nejsou k užtku.

Pokud jste však do sebe jednou správně přijali celé Poselství a každé slovo z něj v sobě prožili, zakusili, abyste je pak v činu uskutečnili jako samozřejmost svého bytí na zemi, pak bude vašim vlastnictvím jako tělo a krev, které potřebujete k naplnění svého pozemského putování.

Jednáte-li **tak**, pak následkem toho nekladete již více tyto

otázky; neboť pak stali jste se **vědouchými**, tak vědouchými, jak vědouchým je lidský duch schopen být. A tím současně také ustanou nesmyslná přání; neboť ve věděni stali jste se skutečně pokornými, odložili jste slabosti své lidské ješitnosti, pýchy, domýšlivosti svého vlastního domnělého věděni a mnohé další veškeré chyby, které si lidský duch osvojil.

Kdo tedy klade tyto a podobné otázky, ten ještě spí v lenosti svého ducha a pouze si namlouvá, že tím zdůrazňuje čilost ducha a silnou touhu po hledání. Není jiný než dítě, které by chtělo závodit, a vůbec se ještě nenaučilo běhat!

Nemůžete také vybírat z Poselství jednotlivosti, které se vám hodí, které vás zajímají; neboť zájem pro duchovní učení nestačí, postačuje jen pro rozum, ne pro ducha, který žádá víc.

Musíte přijmout všechno, nebo nic.

Sice může ze zájmu vzniknout opravdové hledání, avšak ne snadno a jen velmi zřídka. Také horlivost jen škodí; neboť svádí ke skokům, které podlomí síly. Klidný postup vpřed, slovo za slovem a větu za větou, nikoliv číst a nikoliv se učit, nýbrž obrazně, tedy jako v životě se snažit přijímat všechno to, co jsem tím dal. Prokopejte se do veškeré hloubky mého Slova, potom, ano jediné potom vám může nadejít tušení, že v rukách držíte Slovo Života, samotné živoucí Slovo, které nebylo sestaveno lidským duchem z naučeného nebo vymyšleného.

Jen když se vy sami takto přinutíte k životu v Božím zákoně harmonického pohybu, pak může Slovo ve vás přijít k životu, aby vám dalo vystoupat vysoko do světlých výšin, které jsou vám skutečným domovem. Rozbijte však napřed všechny zdi, které

lenost vašeho ducha nechala kolem vás v průběhu tisíciletí tak pevně ztuhnout, které svazují křídla vašeho ducha a zadržují ho, tak, že vám stačí strnulé, mrtvé dogma, ba dokonce se jeví velikým, s nímž se snažíte dnes **jen** v prázdné formě sloužit **tomu** Bohu, který je sám **Životem**! Přesto jsem vám nakonec v líčení objasnil ještě to, co nazýváte posledními věcmi, které jsou však ve skutečnosti **prvními**, takže nyní v celkovém bytí již nezůstává žádná otázka. Dal jsem vám to jako **odměnu**; neboť aby se líčení stalo poznáním, musíte si **napřed** dát **námahu** slovo za slovem celé Poselství živě do sebe přijmout! Kdo tuto práci zanedbá, ten mi nebude moci nikdy rozumět, i kdyby se to domníval.

Vyvarujte se proto veškerého přeskakování, nýbrž probádejte každé mé slovo, od začátku a větu za větou. Žádný člověk není schopen zde na zemi vyčerpát hodnotu Poselství; neboť ono je pro všechny světové části. Nevybírejte namátkově po částech jednotlivosti z Poselství. Ono je **celkem**, celkem nedělitelným, jako Boží zákony tohoto stvoření. Lidský duch na něm nemůže ničím otrást, nic zkřivit, aniž by sám z toho utrpěl škodu. Nemůžete také do něj vnášet nic zvenčí, nemůžete také klást na jednotlivá místa něco cizího, co je vám příjemnější, lhostejno, zda to pochází z vám známých učení nebo z vás samých.

Nezměněné musíte ponechat mé Poselství od prvního až do poslední slova, pokud vám má přinést užitek. Musíte je nejprve prožít **v sobě**, aby se pak navenek utvářelo k vašemu životu! Jednáte-li tak, pak jdete správně a světlé výšiny se otevrou před vaším duchem, aby vás vpustily do nejvyšší říše radostného tvoření blažených lidských duchů, kterou nazýváte rájem. Tam vytušíte pak čisté duchovno a pocítíte sílu Božského,

které jsem vám jako odměnu poskytl ve svých líčeních. Avšak pak se nebudete chtít již více ptát, protože se ve svém štěstí stanete prosti všech přání! Pak vás již více nebude trápit rozum, protože všechno budete prožívat.